

Keszin én még Nem-mel nem találkoztam

Beszélgetés Kocsis Lizával életpályáról, közösségről, kultúráról, felújításról és érintésvédelemről, illetve arról, hogy rendkívül lelkes a Budakeszi nagyközönség.

– *Hogyan kezdődött az Ön története?*

– Kun leány vagyok, tanyasi paraszt családban születtem. Kiskunhalason latin-ógörög tagozatos gimnáziumba jártam. Itt kezdtem táncolni *Rábai Miklósné, Lia néni* tanítványa voltam. 16 évesen meghívtak az Állami Népiegyüttesbe. Otthon saját tánccsoportot szerveztem, amelyet én tanítottam be.

Debrecenben végeztem a főiskolát, népművelés-könyvtár szakon. Nagyon jó csoport jött össze, sok „világmegváltó” beszélgetésre emlékszem azóta is.

Szakmai gyakorlatomat a Szolnoki Megyei Művelődési Központban töltöttem. Ez alatt három országos fesztivált kellett megszerveznem (fúvós, néptánc és szimfonikus fesztivál), ami kitűnően sikerült. Az egyetem után itt kaptam státuszt. Nagy szó volt! Egy komoly megyei intézmény...

– *Milyen volt Szolnokon?*

Úgy éreztem, a helyemen vagyok: kitalálhattam rendezvényeket, és jó feladatokat kaptam. 12 évet töltöttem Szolnokon és dacára a pártadminisztrációval történő kisebb-nagyobb koccanásoknak lépdeltem fölfelé a ranglétrán. Ifjúsági klubot indítottam.

Azt hiszem, jól csináltam, amit csináltam. Mindig mást, mindig újat, mindig jobbat szerettem volna. Állandóan képeztem magam, hogy mindig az értéket

adjam át. Nem voltam politikai értelemben vett lázadó, de mindig az értékesre törekedtem. Az pedig egy nehéz terep volt: ez a nagy kitiltások ideje volt Szolnok megyében.

– *Szolnok után egy igazán nagy korszak következett a Fővárosi Művelődési Ház, az FMH élén.*

– Ez a korszak 21 esztendő volt: 1986. ápr. 15-től 2007. nov. 15-ig. Ebben az időszakban volt a táncmozgalmak egyik fénykora, és ennek egyik meghatározó pontja volt a Muzsikás együttes táncháza. De megesett az is, hogy egy-egy József Attila estre 300 néző zsúfolódott be a terembe. Ebbe a korszakba esett bele a rendszerváltoztatás, a hirtelen megalakuló sok-sok párt, különféle közéleti, szakmai és baráti társaság indulása. Megértük az új világ kialakulását, a művelődési házak szerepének ártérkelődését, átalakulását.

– *Ma szükség van a művelődési házakra?*

– Röviden felelve: szükség van, és azt gondolom egyre nagyobb szükség lesz. Szükség van találkozási pontokra, olyan helyekre, ahol egy adott település közösségei összejöhetnek, együtt lehetnek, „fedél van a fejük felett”. Szükség van egy olyan helyre, ahol a kultúrával lehet találkozni, és ahol kultúrát lehet művelni. Ez a feladat nem változott, ha jól csinálják, jól működik. Ugyanakkor fontos, hogy a ház éljen együtt a közösséggel és igyekezzen megfelelő válaszokat adni, kezdeményezni a helyi problémák megoldására.

Itt van például a Szenior klub, az időskorú munkakeresők klubjának az ügye, amely még az FMH-ból indult Földiák András és Vadász János közös kezdeménye-

zésére. Ez klasszikusan olyan feladat, amelyre nincs meg a megfelelő intézmény: A munkaügyi központ állást és tanfolyamot ajánlhat, a családsegítő ennek a szociális háttérét tudja kezelni. A közösséget, amelyben a munkakeresők egymást tudják támogatni, azonban mi tudjuk hozzátenni. Itt, Budakeszin néhány hét leforgása alatt 117 tagunk lett. Ebből is látszik, hogy milyen nagyon sokan szeretnének dolgozni. Fontos látni, hogy a munkájuk elvesztésével párhuzamosan sokan az addigi emberi kapcsolataikat is elvesztik: minden lukon kiesnek. Ez a közösség bevallottan egy háló is szeretne lenni, amely meg tudja adni azokat a dolgokat, amiket más nem.

– *Milyen érzésekkel jött Budakeszire az FMH után?*

– Budakeszi egy másik feladat, másik kihívás. Egészen más terep, mint az FMH volt. Nagyon sok nagyon kellemes meglepetés fogadott. Nagy-nagy kedvesség, sok-sok segítség minden részről. Különösen a képviselők készsége lepett meg: máshol a kultúra sokadrangú dolog.

Nagyon lelkes maga a közeg is. Az értelmiség mozgékony és kezdeményező, s nem melleleg megmozdítható a közös vállalkozásokra. Nekünk elég apropót adni: a minigaléria, egy kistérségi fesztivál sok-sok ember mozgít meg. Különösen sok képzőművész és fotós találkozik nálunk – időközben beindult a fotóklub is. Egy ünnep alkalmával például a kórus, a zenekar, a szolisták és a színtársulat mind-mind rendkívül magas színvonalon „oldható meg”, „helyi erőkből”. Ez is nagy dolog!

Jó a viszonyunk az egyházakkal, kölcsönösen segítjük egymás munkáját. Erre rendkívül büszke vagyok.

– *Mivel telt eddig az idő?*

– Az első évben megszereztem a szükséges helyismeretet. Szerencsére mindenki velünk tudtam találni a megfelelő hangot. Ez nagyon fontos dolog: az intézmény minden közösségnek pályát kell adnia, nem lehet részrehajló.

Most a második évben igyekszem az EFMK-t erőteljesen képviselni az élet minden területén. Képviselni a képviselőtestület előtt, a költségvetési csatákban. Nekem ugyanis azt a feladatot adták Budakeszi polgárai, hogy legyen egy jó művelődési házuk. Nagyon sokat segítünk a város rendezvényeinek a megszervezésében is.

– *Mik a legfontosabb feladatok?*

– Az épületet alkalmassá kell tenni a feladatra. A ház mint épület, mint ingatlan elavult. A fűtés, a szigetelés, az érintésvédelem, és még egy sor más dolog éppen csak megfelel az előírásoknak. Sok-sok adósság, el nem végzett, halogatott munka, „ideiglenes” megoldás torlódott össze. Egyelőre csak a lyukakat tömködjük a hajón, de mindenkinek számolnia kell azzal, hogy csak a legközelebbi kikötőig bírja a hajótest.

– *Ha kívánhatna, mit kívánna?*

– Az épület felújításon túl, jó lenne egy népművelővel és egy technikusokkal több. A másik bánatom, hogy az itt működő közösségek, csoportok közt kevés a kapcsolódási pont. Így aztán nem alakul ki egyfajta háló, és ez nagy kár. Elfogadom, hogy így van, de hosszabb távon szeretnék ezen változtatni.

Szentpály-Juhász Miklós

Díjat nyert a Kompania

Ismét díjat nyert a Kompania az idei Fringe Fesztiválon. Ezúttal színészenekara, az Angara zenekar kapott kitüntetést. A díjjal együtt jár egy meghívás a Kaposvári Fesztők Városa Hangulatfesztiválra (május 21-24.), ahol az együttes a

Budakeszin élő Csepregi Gyula, „Szabó Gábor” életműdíjas jazz szaxofonművész vendég szereplésével ad koncertet május 22-én. Ez a formáció játszik május 23-án a Fonó Budai Zeneházban is. Mindenkit szeretettel várnak!

Archív filmek

A Budakeszi Helytörténeti Gyűjtemény Baráti Köre Egyesület több 20-25 másodperces filmanyagot fedezett fel a Magyar Filmarchívum anyagából, melyeket már a közelmúltban át is vettek. Többek között látható egy úrnapi körmenet és a virágszö-

nyeg, egy karácsonyi passiójáték részlete a stációnál, továbbá életképek a Weiss Manfréd és az Erzsébet szanatóriumról. Ezen kívül előkerült még egy tudósítás a '40-es évek végéről egy budakeszi kísérleti állattelep létesítéséről is.